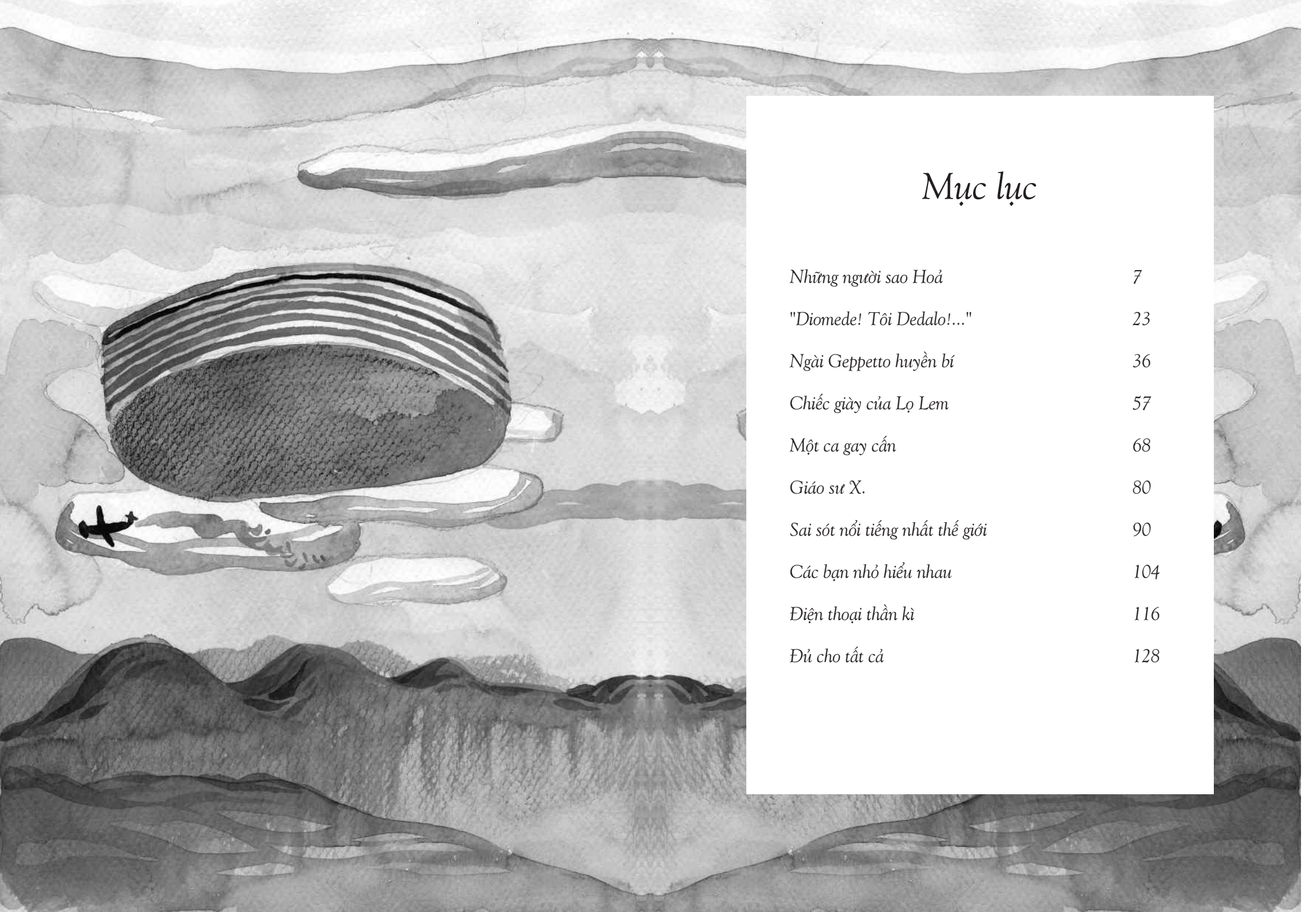

The background of the page is a watercolor illustration. It features a landscape with dark, rolling mountains at the bottom. In the center, there is a large, oval-shaped object with horizontal stripes, resembling a giant egg or a piece of driftwood. The sky is filled with soft, grey clouds. The entire illustration is rendered in a muted, monochromatic color palette.

Mục lục

<i>Những người sao Hoả</i>	7
<i>"Diomedes! Tôi Dedalos!..."</i>	23
<i>Ngài Geppetto huyền bí</i>	36
<i>Chiếc giày của Lọ Lem</i>	57
<i>Một ca gay cần</i>	68
<i>Giáo sư X.</i>	80
<i>Sai sót nổi tiếng nhất thế giới</i>	90
<i>Các bạn nhỏ hiểu nhau</i>	104
<i>Điện thoại thần kì</i>	116
<i>Đủ cho tất cả</i>	128

NHỮNG NGƯỜI SAO HOẢ

CHUYỆN XẢY RA VÀO MỘT BUỔI SÁNG THÁNG TƯ TẠI TRULLO QUẢNG GẦN SÁU GIỜ. Những người đứng chờ chuyến ô tô đầu tiên chạy vào trung tâm đang ngẩng mặt nhìn trời. Bỗng họ thấy một vật khổng lồ hình tròn, tối sẫm che phủ gần kín cả bầu trời, lấp hết những đám mây. Vật lạ lòng bí hiểm ấy treo lơ lửng bất động trên độ cao hàng ngàn mét so với các mái nhà.

- Ôi chà! - Một số người thốt lên.

- Ái chà! - Những người khác cũng phụ hoạ.

Sau đó họ đồng thanh hô hoán:

- Người sao Hoả!

Tiếng hô hoán vang lên như hiệu lệnh, như lời kêu gọi. Khu dân cư lập tức ồn ào. Đám đông bắt đầu tụ lại trên quảng trường. Những cửa sổ mở toang,

mọi người nhô đầu ra tò mò xem xét: Xảy ra tai nạn xe cộ chẳng? Nhưng khi họ vừa ngược mắt lên trời - thì bỗng huyền não lên: Các cửa sổ đóng sập lại, rèm cửa hạ xuống, mọi người chạy rình rịch theo các cầu thang ra sân.

- Người sao Hoả!

- Đĩa bay!

- Nhật thực ư?

Chiếc đĩa hình như thùng đáy, xung quanh ngời lên một quang xanh trong suốt.

- Nhật thực ư? Chuyện bịa đặt! Ngày tận thế đến rồi!

- Tận thế? Có lẽ nào lại tận thế?

- Phải rồi, đáng lẽ người ta cần lịch sự báo trước cho ông bằng thư bảo đảm:

“Hãy chuẩn bị, vào ngày nọ, giờ kia toàn thế giới sẽ lộn tùng phèo hay sao?!”

Từ trong tiệc rượu “Nước Ý” người bồi bàn chùi tay vào chiếc tạp dề bắn bước ra. Ông ta liếc nhìn trời và

bỗng ngã ngựa người, hết như có ai túm lấy sau gáy mà giật. Từ trên ban công, một người đàn bà nào đó kêu ông ta:

- Hãy gọi điện cho đội cứu hoả, Augusto!

- Gọi thế nào?

- Hãy nói rằng, những người sao Hoả đổ bộ xuống chỗ chúng tôi, ông thộn ạ. Chẳng lẽ ông không thấy gì ư?

- Nhưng đội cứu hoả thì dính dáng gì đến chuyện này? Họ cũng sợ chết khiếp những người sao Hoả!

- Cứ gọi đi, gọi đi, đây ông thấy không, người ta sợ cuống cả lên.

Augusto quay vào tiệm rượu và gọi điện thoại.

- A lô. Hãy đến ngay Trullo. Ở chỗ chúng tôi có những người sao Hoả!

- Ai gọi đó?

- Augusto.

- Xin chào, tôi - Giulio Cesare. Ông không biết xấu hổ khi gọi điện sớm tinh mơ thế này chứ?

Và nhân viên điện thoại treo ống nói. Nhưng hai phút sau, sau khi trả lời gần hai chục người gọi cũng một kiểu như thế, anh ta quyết định phát tín hiệu báo cho trực ban biết.

- Có lẽ ở đó mọi người bị điên đồng loạt. Có nên thông báo cho bệnh viện tâm thần chẳng?

Trong khi đó ở Trullo, những ai không có mặt ở ngoài đường thì đứng như trời trồng cạnh máy điện thoại. Một số khác gọi điện cho cảnh sát, số thứ ba gọi cho đội cứu hoả, số còn lại gọi cho hiến binh.

Từ trong hiệu bánh mì, người thợ phụ nướng bánh bước ra - ông ta sáng nào vào giờ này cũng đem bánh mì ngọt trộn nho khô giao cho các tiệm. Ông ta treo cái giỏ đựng thứ hàng thơm lừng lên ghi đông xe đạp và sửa soạn lên xe. Bỗng nhiên ông liếc nhìn trời và ngã lăn đùng xuống đất: cả người và xe cùng giỏ bánh.

Dân xe đạp thồ thành Roma tự hào rằng không bao giờ họ bị ngã xe, nhưng thánh nhân còn có lúc nhảm. Ông xe đạp thồ nhảy bật dậy, chạy vội vào quán và hô hoán:

- Cảnh binh! Mặt trăng rụng xuống rồi!

Chỉ có bằng thám họa vũ trụ như thế ông ta mới có thể biện bạch cho cú ngã của mình.

Bánh mì ngọt cứ thế lăn lóc giữa đường. Bỗng nhiên từ đâu chẳng rõ, một con chó lao tới ngoạm ngay một chiếc và ba chân bốn cẳng chạy biến.

- Đó là chó của ông Meletti, - anh hàng thịt nói với vợ. - Chó tôi tệ nhất khu vực là của cơ quan cảnh sát.

Đúng, hồi trước ông cảnh sát Meletti rất hám bắt phạt cánh lái xe, thường đứng rình sau lưng con ngựa của một anh xà ích. Từ đó, các chú bé trong số “những người có học” gọi ông ta bằng chính cái tên: Ulisse khôn ngoan, còn con chó của ông ta thì được gọi là Argo, mặc dù trên thực tế tên của nó là Zorro.

Ngoạm thật chặt chiếc bánh mì ngọt, con chó phóng vút vào cửa, chạy băng băng lên cầu thang về phía cửa căn nhà thân thuộc. Paolo hôm nay dậy sớm để làm bài tập. Cậu nghe tiếng Zorro cào cửa, liền mở ra.

- Chạy đâu về thế, ông lang thang?

Nhưng Zorro hoàn toàn không để ý. Để trả lời, nó chạy qua nhà bếp ra ban công và nằm xuống tính chuyện lặng lẽ ăn sáng.

- Mày có cái gì đấy? Bánh mì ngọt hả? Nào? Cho đây một mẩu, nếu không đây mách ba cho.

Ông Meletti từ sáng sớm tinh mơ đã đi làm việc.

Bà Cecilia vợ ông, được mời đi tiêm gấp. Trong nhà chỉ còn Paolo và Rita bé bỏng hãy còn ngủ. Paolo,

ra dáng người lớn, đánh thức em dậy đúng giờ và hâm nóng sữa.

- Lại đây!

Nhưng Zorro thậm chí không hề nghĩ đến chia sẻ món đồ ngọt ngon lành, làm một hơi nuốt chửng chiếc bánh.

Paolo ra ban công, nhất quyết trừng phạt “tên” Zorro vì tội cưỡng lệnh, nhưng chợt thấy vật lạ, chú lập tức quên ngay con chó cùng chiếc bánh ngọt.

- Rita! - Cậu kêu lên. - Ra đây nhanh lên! Rita!

- Cái gì vậy? - Một giọng gái ngủ đáp.

- Ra đây, ra mà xem, ôi chà!

- Sao, đã phải đi học rồi à?

- Có khi, hôm nay không học.

Nghe những lời đó, Rita lập tức tỉnh hẳn, vùng chạy ra ban công. Đúng lúc đó vang lên tiếng la hét của còi xe cứu hỏa: những người chữa cháy lao vào quảng trường Trullo.

- Mẹ ơi! Cháy!

- Cháy đâu mà cháy! Trông lên trời kia kìa!

- Xi, đám mây tằm quá! Có lẽ sẽ có dông.

- Ngốc ơi là ngốc! Đây chính là một nhà ga vũ trụ.

- Ga gì... gì?

- Ôi, dốt ơi là dốt!
Em đã học được những gì ở lớp hai hả?

- Em đã học được những điều mà ở lớp năm người ta dạy anh ấy.

